

dette, at de enkelte Stater kunde erklære Sagen for obligatorisk for sig.

Dette har Bourgeois, dette har Cecil billiget, dette har hele Delegeretmødet enstemmigt godkendt. Det er derfor ganske urigtigt, naar det ærede Medlem slutter med at sige, at vi ikke maa fremkalde de store Magters Smil — med et mere populært Udtryk vilde det hedde, at vi ikke maa gøre os til Grin — ved at ville gaa i Spidsen; thi Folkeforbundets Plenarmøde har enstemmigt aabnet denne Adgang og dermed ogsaa opfordret og opmuntret alle dem, der maatte mene det i Overensstemmelse med deres Lands vitale Interesser, til at gaa den Vej. Vi følger altsaa blot en Opfordring, som Robert Cecil, som Léon Bourgeois, som alle de andre har stemt for at rette til os, og det fremkalder intet Smil, det gør os ikke latterlige.

Det ærede Medlem og hans Partifæller i Udvalget er kommet i en uheldig Modsigelse baade med deres eget Partis Fortid og med det Princip, som de i Betænkningen lægger til Grund for deres Udvikling. De begynder med at erklære: „Mindretallet erkender Danmarks Interesse i, at internationale Tvistigheder i saa vidt Omfang som muligt afgøres ad Rettens Vej“. Det er altsaa det ærede Medlem Hr. Holsteins Udgangspunkt: internationale Stridigheder bør i saa vidt Omfang som muligt afgøres ad Rettens Vej, og Danmark har en Interesse deri. Men nu er der aabnet en Mulighed for Danmark til at faa alle sine Stridigheder afgjort ad Rettens Vej. Selve Folkeforbundet har paa sit Delegeretmøde i Genève enstemmigt aabnet os denne Mulighed, og denne Mulighed bliver til Virkelighed i det Øjeblik, den danske Regering med Rigsdagens Samtykke ratificerer den Erklæring, som den danske Delegation afgav i Genève. Nu er det en gammel logisk Regel, at selv om man ikke altid med Rette kan slutte fra det mulige til det virkelige, saa kan man altid slutte fra Virkelighed til Mulighed; hvad der er virkeligt, det er ogsaa muligt. Men Danmarks Tiltræden af den obligatoriske internationale Domstol bliver virkelig med eller mod de Konservatives; den bliver virkelig, i det Øjeblik den danske Rigsdag, formodentlig i Dag eller i Morgen, slutter sig til Regeringens Forslag om Ratifikation af vor Erklæring i Genève. Da er den en Virkelighed, saa har Danmark erklæret sig bundet af den obligatoriske Voldgift. Men saa er altsaa det ærede Medlem i Modsigelse med sig selv, naar han erklærer i

sin Betænkning, at det er i Danmarks Interesse i videst mulige Omfang at lade internationale Tvistigheder afgøre ad Rettens Vej, idet det er muligt i fuldt Omfang at faa det gjort, blot vi nu slutter os dertil.

Det var en betydningsfuld Beslutning, der blev vedtaget i Genève den 13. December. Det er en betydningsfuld Beslutning, som nu foreligger for den danske Rigsdag. Det er beklageligt, at et Parti, det, som det ærede Medlem Hr. Holstein repræsenterer, ikke vil være med her. Men det er glædeligt, at dette Parti er et Mindretal, og at der, enten dette Parti vil være med eller ej, er et Flertal i denne Sal og et Flertal i det andet høje Ting for at gøre denne Mulighed til Virkelighed.

Paa Socialdemokratiets Vegne skal jeg med den allerstørste Glæde anbefale alle mine Meningsfæller at stemme for Forslaget; og jeg vil endnu en Gang henstille til ærede Medlemmer af det konservative Parti, om de rigtig har overvejet Stillingen, om det er ganske vel betænkt, hvis de nu alle følger det ærede Medlem Hr. Holstein, om de nu rigtig har overvejet, at de derved foretager et Brud med den Politik i dette Spørgsmaal, som deres Parti har været inde paa lige siden Niels Andersens og Ellingers Udtalelser, altsaa i alle de sidste 15 Aar. Har de for Alvor overvejet dette, og har de for Alvor overvejet Rækkevidden af det Brud, der herigenem foretages med hele den danske Politik i de sidste 15 Aar?

Jeg kan kun i det ærede Medlem Hr. Holsteins Udtalelser, i alle hans mangfoldige Ord, i alle hans Subtiliteter, der kun viste, hvilken Vanskelighed det var for ham at skulle motivere dette Brud med hans eget Partis Fortid, se en Uvillie imod selve Tanken om international Voldgift. Jeg kan kun deri se en Indrømmelse af, at det ærede Medlem, som har skrevet: „Det er i Danmarks Interesse, at internationale Tvistigheder i saa vidt Omfang som muligt afgøres ad Rettens Vej“, inderst inde i Virkeligheden ikke fuldt ud staar paa det Standpunkt, men vil forbeholde sig, at den Stat, han tilhører, i visse Tilfælde kan gribe til andre Midler end Rettens Vej. Dette er en skæbnesvanger Politik. Jeg beder endnu en Gang alle Medlemmer af det konservative Folkeparti om at overveje, om de nu ogsaa vil følge deres nuværende Ordfører i dette Brud med deres eget Partis Fortid. Jeg tror, det er en skæbnesvanger Aand, som det ærede Med-